

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. O.**, bývajúcej v M., proti žalovanému **E. - L.**, IČO: X., s miestom podnikania vo V., zastúpenému JUDr. J., advokátom, so sídlom v P., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 14 C 95/2009, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 4. apríla 2012 sp. zn. 1 Co 90/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 21. októbra 2010, č.k. 14 C 95/2009-79, určil, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva číslo X., katastrálne územie S.S. a to pozemok s parcelným číslom X., druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere 300 m², a na tomto pozemku stojaca stavba – rodinný dom so súpisným číslom X. (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“), patria do výlučného vlastníctva žalobkyne, a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 528,27 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva uzatvorená medzi účastníkmi 25. januára 2002, na základe ktorej sa stal výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností žalovaný ako veriteľ, bola absolútne neplatná, čím bol zároveň preukázaný naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. Žaloba podľa súdu bola podaná dôvodne, pretože k prevodu predmetných nehnuteľností zo zabezpečovacieho právneho úkonu nedošlo relevantným spôsobom.

Žalobkyňa nebola vyzvaná na plnenie zo zmluvy a plnenie zo strany žalovaného bolo odmietané, preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď aplikujúc zásadu úspechu v konaní náhradu trov priznal úspešnej žalobkyňi v sume 528,27 Eur, pozostávajúcej zo súdneho poplatku za návrh vo výške 99,50 Eur a za návrh na vydanie predbežného opatrenia vo výške 33 Eur, za tri úkony právnej služby právneho zástupcu žalobkyne JUDr. V. v sume 215,77 Eur, ktoré predstavovali prevzatie a prípravu zastúpenia vo výške 63,65 Eur, písomné podanie na súd – žalobný návrh 63,65 Eur, návrh na vydanie predbežného opatrenia 63,65 Eur, ďalej režijný paušál 3 x 6,95 Eur spolu s DPH 24,81 Eur a náhradu za stratu času na 6 pojednávaniach 6 x 30 Eur.

Na odvolanie žalovaného (do výroku o náhrade trov konania) Krajský súd v Prešove uznesením zo 4. apríla 2012, sp. zn. 1 Co 90/2011, napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa rozhodol správne, pokiaľ úspešnej žalobkyňi priznal náhradu trov konania, keďže k tomu boli splnené všetky zákonné podmienky. Vychádzajúc z obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že tvrdenie žalovaného o tom, že žalobkyňa si neuplatnila nárok na náhradu trov konania, nebolo pravdivé. Už z obsahu samotnej žaloby totiž vyplývalo, že žalobkyňa sa domáhala náhrady trov konania, čím si splnila svoju povinnosť podľa § 150 ods. 1 O.s.p. uplatniť si náhradu trov konania, ktorú zároveň v zákonnej lehote troch dní v písomnom podaní z 25. októbra 2010 aj vyčíslila. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď neúspešnému žalovanému v odvolacom konaní náhrada trov konania nepatrila a úspešná žalobkyňa si ju neuplatnila.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie (doplnené podaním doručeným okresnému súdu 18. septembra 2013), v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V odôvodnení dovolania opätovne argumentoval tým, že žalobkyňa trovy konania nežiadala. Ako dôkaz okrem iného predložil podanie žalobkyne z 21. septembra 2010 označené ako „Určenie vlastníckeho práva, vydanie PO – späťvzatie návrhu“.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu (doručenom okresnému súdu 10. septembra 2012) uviedla, že od žalovaného žiadnu kvitanciu neprevzala, k mimosúdnej dohode medzi nimi nedošlo, preto na podanej žalobe trvala v plnom rozsahu. Vzhľadom na tieto skutočnosti nevidela dôvody pre dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V predmetnej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v tejto procesnej forme sú upravené v ustanovení § 239 O.s.p., v zmysle ktorého platí, že dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide

o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Naopak, podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania. V prejednáwanej veci je nepochybné, že žalovaný dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci trov konania. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné, aj keby jeho prípustnosť odôvodňovalo niektoré z ustanovení § 239 ods. 1 alebo 2 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednáwanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až g/ však žalovaný v dovolaní nenamietal a tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Dovolanie v tejto veci preto nie je prípustné ani podľa § 237 O.s.p.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že súdy vec nesprávne právne posúdili, treba uviesť, že táto je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O.s.p., ani z ustanovenia § 239 O.s.p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že si ich neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. júla 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová